

Sygnatura akt IV U 247/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR Monika Jankowska

Protokolant sekr. sądowy Justyna Kojtek

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2016r., w O., na rozprawie

sprawy z odwołań S. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. Inspektorat w C.

- z dnia 28 października 2015 r., znak: (...), (...), nr sprawy (...)

- z dnia 06 listopada 2015 r., znak: (...), nr sprawy (...)

o zasiłek chorobowy

ORZĘKA :

1. Zmienia zaskarżone decyzje i przyznaje odwołującemu S. J. prawo do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy od dnia 31 sierpnia 2015 r. do dnia 29 listopada 2015 r. wobec rozpoczęcia z dniem 31 sierpnia 2015 r. nowego okresu zasiłkowego;
2. Zasądza od pozwanego organu rentowego na rzecz odwołującego S. J. kwotę 478,76 zł (czteryście siedemdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt sześć groszy), tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 60,00 (sześćdziesiąt) złotych, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sygnatura akt: IV U 247/15

UZASADNIENIE

W dniu 25 listopada 2015 roku, do Sądu Rejonowego w Ostrołęce IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wpłynęło odwołanie S. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. Inspektorat w C. z dnia 28 października 2015 r., (...), (...), nr sprawy (...), którą to decyzją odmówiono S. J. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 31 sierpnia 2015r. do dnia 30 października 2015 r.

Zdaniem odwołującego, nie można się zgodzić z decyzją ZUS, że po zakończeniu niezdolności do pracy odwołującego trwającej 182 dni i przed rozpoczęciem przez odwołującego urlopu wypoczynkowego istniał obowiązek przedstawienia orzeczenia o zdolności do pracy. Zaskarżona decyzja, w ocenie odwołującego, była również błędna z tego powodu, że okresy niezdolności do pracy odwołującego zostały wliczone do jednego okresu zasiłkowego, natomiast z matematycznego wyliczenia wynika, że przerwa pomiędzy kolejnymi okresami niezdolności do pracy trwała dłużej niż 60 dni, a nie jak błędnie wyliczył ZUS – nie przekraczała 60 dni.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W treści tego pisma Zakład Ubezpieczeń Społecznych podniósł, że odwołujący S. J. był niezdolny do pracy w okresie od dnia 28 grudnia 2014 roku do dnia 27 czerwca 2015 roku (182 dni). Następnie, od dnia 29 czerwca 2015 roku do dnia 28 sierpnia 2015 roku odwołujący przebywał na urlopie wypoczynkowym. Przed odejściem na urlop, odwołujący nie złożył w zakładzie pracy zaświadczenia stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku, wymaganego zgodnie z art. 229 § 4 K.p., natomiast po urlopie wypoczynkowym odwołujący złożył zaświadczenie lekarskie, orzekające niezdolność do pracy od dnia 31 sierpnia 2015 roku do dnia 30 października 2015 roku. W przypadku odwołującego S. J. na podstawie numerów statystycznych chorób, podanych w zaświadczeniach lekarskich o czasowej niezdolności do pracy, ZUS ustalił, że wszystkie okresy niezdolności do pracy należy wliczyć do jednego okresu zasiłkowego, ponieważ dotyczą tej samej choroby i w przerwie od dnia 28 czerwca 2015 roku do dnia 30 sierpnia 2015 roku, ubezpieczony nie odzyskał zdolności do pracy. Skutkowało to wydaniem przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. Inspektorat w C. decyzji z dnia 28 października 2015 r., znak: (...) (...), nr sprawy (...), którą organ rentowy odmówił S. J. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 31 sierpnia 2015 r. do dnia 30 października 2015 r. Jednocześnie, jak wskazał ZUS, poinformował S. J., że jeśli jest on nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokuje odzyskanie zdolności do pracy, to ma on możliwość ubiegania się o świadczenie rehabilitacyjne. Po spełnieniu warunków określonych ustawą z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, osoba niezdolna do pracy może ubiegać się o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

(Sprawę zarejestrowano pod Sygnaturą akt IV U 247/15)

W dniu 28 grudnia 2015 roku, do Sądu Rejonowego w Ostrołęce IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wpłynęło odwołanie S. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. Inspektorat w C. z dnia 06 listopada 2015 r., znak: (...) nr sprawy (...), którą to decyzją odmówiono S. J. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 31 października 2015 r. do dnia 29 listopada 2015 r. ***(Sprawę zarejestrowano pod Sygnaturą akt IV U 276/15)***

W uzasadnieniu odwołania, jak również w odpowiedzi na odwołanie podniesiono tożsame argumenty, jak w sprawie zarejestrowanej pod Sygnaturą akt IV U 247/15, przy czym zawodowy pełnomocnik odwołującego podniósł dodatkowo, że organ rentowy zaniechał dokonania ustaleń faktycznych w sprawie w zakresie posiadania przez odwołującego zdolności do pracy w okresie od dnia 28 czerwca 2015 roku do dnia 28 sierpnia 2015 roku, czyli w okresie urlopu wypoczynkowego, ale jednocześnie kategorycznie wskazał, że odwołujący w tym okresie nie odzyskał zdolności do pracy. W tym zakresie ZUS nie przedstawił żadnego dowodu. Pełnomocnik odwołującego szeroko jurydycznie zanegował też konieczność przedłożenia w tym wypadku przez odwołującego, przed udaniem się przez niego na urlop wypoczynkowy, zaświadczenia lekarskiego, stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy w świetle postanowień art. 229 § 2 i 4 K.p.c.

W dniu 30 grudnia 2015 roku, na podstawie art. 219 K.p.c. zarządzono połączenie spraw – Sygnatura akt IV U 247/15 z odwołania S. J. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. o zasiłek chorobowy i Sygnatura akt IV U 276/15 również z odwołania S. J. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. o zasiłek chorobowy do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod wspólną Sygnaturą akt – IV U IV U 247/15.

W konsekwencji zawodowy pełnomocnik odwołującego sprecyzował żądanie w ten sposób, że wniósł o przyznanie odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 31 sierpnia 2015 roku do dnia 29 listopada 2015 roku.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. J. od 2006 roku ma problemy z nerkami. Ze względu na niewydolność nerek leczony był sterydoterapią. W grudniu 2014 roku nastąpiła progresja choroby i odwołujący rozpoczął hemodializy, a następnie został też zakwalifikowany do przeszczepu nerki i wpisany na listę oczekujących.

S. J. przebywał na zasiłku chorobowym, spowodowanym czasową niezdolnością do pracy przez okres 182 dni, tj. od dnia 28 grudnia 2014 roku do dnia 27 czerwca 2015 roku. Następnie, odwołujący korzystał z urlopu wypoczynkowego, co miało miejsce od dnia 29 czerwca 2015 roku do dnia 28 sierpnia 2015 roku. Przed odejściem na urlop wypoczynkowy S. J. nie przedłożył w zakładzie pracy zaświadczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy.

W okresie od maja/czerwca 2015 roku do dnia wykonania przeszczepu S. J. był dializowany. Dializy w tym okresie odbywały się w godzinach popołudniowych i wieczornych, tj. od 17.00 do 22.00. Odwołujący był w tym czasie zdolny do pracy na swoim stanowisku, korzystał w tym okresie z urlopu wypoczynkowego.

W dniu 30 sierpnia 2015 roku S. J. został przyjęty do kliniki, w związku z informacją o znalezieniu dawcy nerki, a w dniu 31 sierpnia 2015 roku dokonano u S. J. przeszczepu nerki ze zwłok.

Okresy niezdolności do pracy S. J. od dnia 28 grudnia 2014 roku do dnia 27 czerwca 2015 roku i od dnia 31 sierpnia 2015 roku spowodowane były tą samą chorobą - przewlekłą schyłkową niewydolnością nerek. Przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy trwająca od dnia 28 czerwca 2015 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku trwała powyżej 60 dni.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. Inspektorat w C. decyzją z dnia 28 października 2015 r., znak: (...), (...), nr sprawy (...), odmówił S. J. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 31 sierpnia 2015r. do dnia 30 października 2015 r. Następnie, decyzją z dnia 06 listopada 2015 r., znak: (...) nr sprawy (...), odmówiono S. J. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 31 października 2015r. do dnia 29 listopada 2015 r.

Od powyższych decyzji odwołanie do tutejszego Sądu złożył S. J.

Postanowieniem z dnia 26 listopada 2015 roku, Sąd Rejonowy dopuścił w niniejszej sprawie dowód z opinii biegłego lekarza z zakresu medycyny pracy, na okoliczność ustalenia, czy okresy niezdolności do pracy odwołującego S. J., spowodowane były tą samą chorobą i czy należy je wliczyć do jednego okresu zasiłkowego, czy też zapoczątkowany został nowy okres zasiłkowy, a jeżeli tak – to od kiedy, mając na uwadze badanie, wywiad i dokumentację lekarską. (k. 8 akt).

Po badaniu odwołującego i na podstawie dokumentacji lekarskiej biegła z zakresu medycyny pracy wskazała wprost, że od dnia 31 sierpnia 2015 roku zapoczątkowany został nowy okres zasiłkowy (k. 21- 22 akt).

Odpis przedmiotowej opinii został doręczony obu stronom postępowania i każdej z nich zakreślono termin 14 dni na zgłoszenie ewentualnych uwag i zastrzeżeń do opinii – pod rygorem ich pominięcia na dalszym etapie postępowania, jako spóźnionych. Odwołujący S. J. nie złożył żadnych uwag i zastrzeżeń do opinii. Organ rentowy, także nie zgłosił uwag i zastrzeżeń do opinii biegłego, a nadto p.o. Głównego Lekarza Orzecznika Oddziału ZUS wskazała wprost, że po zapoznaniu się z opinią biegłej sądowej, nie wnosi zastrzeżeń do wydanej opinii (k. 25)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowo – jak wyżej – na podstawie okoliczności bezspornych, odwołań w sprawach – Sygnatura IV U 247/15 i IV U 276/15, odpowiedzi na odwołania w sprawach – Sygnatura IV U 247/15 i IV U 276/15, opinii biegłej (k. 21-22), pism organu rentowego zawierającego stanowisko p.o. Głównego Lekarza Orzecznika Oddziału ZUS (k. 25) oraz dokumentów z akt rentowych, a w szczególności decyzji z dnia 28 października 2015 r., znak: (...), (...), nr sprawy (...) i decyzji z dnia 06 listopada 2015 r., znak: (...) nr sprawy (...).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jako zasadne podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz.U.2016.372 z późn. zm.) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres

trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Stosownie do treści art. 9 ust. 1 cyt. ustawy do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2.

Do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (ust. 2 art. 9 cyt. ustawy).

Wyrok z dnia 18 maja 2016 roku, Sąd Rejonowy oparł na materiale dowodowym zgromadzonym w aktach niniejszej sprawy, w szczególności na opinii biegłego lekarza z zakresu medycyny pracy. Ustalenie bowiem, czy okresy niezdolności do pracy odwołującego spowodowane były tą samą chorobą, wymagało wiadomości specjalnych. Ustalenie powyższego, determinowało stwierdzenie, czy okresy niezdolności do pracy należy w tym wypadku wliczyć do jednego okresu zasiłkowego, czy też zapoczątkowany został nowy okres zasiłkowy i jeżeli tak, to kiedy.

Zgodnie z treścią opinii biegłej z zakresu medycyny pracy, okresy niezdolności do pracy S. J. od dnia 28 grudnia 2014 roku do dnia 27 czerwca 2015 roku i od dnia 31 sierpnia 2015 roku spowodowane były tą samą chorobą - przewlekłą schyłkową niewydolnością nerek. Od dnia 31 sierpnia 2015 roku zapoczątkowany został nowy okres zasiłkowy, bowiem przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy od dnia 28 czerwca 2015 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku trwała powyżej 60 dni – od dnia 28 czerwca 2015 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku. W dokumentacji brak wzmianki, aby w czasie od dnia 28 czerwca 2015 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku odwołujący przebywał w szpitalu, leczyl się (poza dializami), na które uczęszczał także w okresie gdy był zdolny do pracy, w godzinach nie kolidujących z obowiązkami. W tym czasie nie była w stosunku do S. J. orzekana czasowa lub trwała niezdolność do pracy (k. 21-22)

Odpis przedmiotowej opinii został doręczony obu stronom postępowania i każdej z nich określono termin 14 dni na zgłoszenie ewentualnych uwag i zastrzeżeń do opinii – pod rygorem ich pominięcia na dalszym etapie postępowania, jako spóźnionych. Odwołujący S. J. nie złożył żadnych uwag i zastrzeżeń do opinii. Organ rentowy, także nie zgłosił uwag i zastrzeżeń do opinii biegłego, a nadto **p.o. Głównego Lekarza Orzecznika Oddziału ZUS wskazała wprost, że po zapoznaniu się z opinią biegłej sądowej, nie wnosi zastrzeżeń do wydanej opinii** (k. 25). Zatem należało uznać, że opinia ta, nie tylko może, ale i powinna stanowić podstawę do wydania orzeczenia w niniejszej sprawie.

W rozpatrywanej sprawie nie ma zatem żadnych wątpliwości, że doszło do powstania ponad 60-dniowej przerwy pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem nowej niezdolności do pracy z powodu tej samej choroby. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że w okresie od dnia 28 czerwca 2015 roku do dnia 28 sierpnia 2015 roku odwołujący przebywał na urlopie wypoczynkowym, co stanowiło przerwę, o której traktują cytowane przepisy.

Trudno odmówić racji pełnomocnikowi odwołującego, który podkreślił, że organ rentowy zaniechał dokonania ustaleń faktycznych w sprawie w zakresie posiadania przez odwołującego zdolności do pracy w okresie od dnia 28 czerwca 2015 roku do dnia 28 sierpnia 2015 roku, czyli w okresie urlopu wypoczynkowego, ale jednocześnie kategorycznie wskazał, że odwołujący w tym okresie nie odzyskał zdolności do pracy. **W tym zakresie ZUS nie przedstawił żadnego dowodu.**

Stanowczo należy zanegować wskazywaną przez ZUS konieczność przedłożenia w tym wypadku przez odwołującego, przed udaniem się przez niego na urlop wypoczynkowy, zaświadczenia lekarskiego, stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy w świetle postanowień art. 229 § 2 i 4 K.p. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, ZUS bezpodstawnie przyjmuje, iż w świetle postanowień art. 229 § 2 i § 4 K.p. odwołujący przed udaniem się na urlop wypoczynkowy winien przedłożyć swojemu pracodawcy zaświadczenie lekarskie, stwierdzające brak przeciwwskazań do pracy, a tym samym, skoro go nie przedłożył, to nie mógł skutecznie "odejść na urlop". Taką argumentację trudno

podzielić. Wykładnia językowa normy zawartej w art. 229 § 2 i § 4 K. p. nie budzi wątpliwości i w żaden sposób nie prowadzi do wniosku, że wymaga ona przedłożenia przez pracownika przed udaniem się na urlop po okresie niezdolności do pracy zaświadczenia lekarskiego. Stanowisko odwołującego, sprzeciwiające się takiej interpretacji przywołanego przepisu, jaką prezentuje ZUS, znajduje oparcie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, ale również wspiera je Państwowa Inspekcja Pracy, która jednoznacznie wskazuje, że „ **Dopuszczalne jest udzielenie przez pracodawcę urlopu wypoczynkowego bezpośrednio po zakończonej niezdolności do pracy trwającej dłużej niż 30 dni, spowodowanej chorobą pracownika, bez uprzedniego kierowania go na kontrolne badania lekarskie, określone w art. 229 § 2 k.p., w celu ustalenia jego zdolności do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku** .” (tak A. Chrzanowski, Zdaniem Państwowej Inspekcji Pracy, Praca i Zabezpieczenie Społeczne 2012/9/44-45). Dobitnie stwierdził to także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 marca 2008 r. Sygn. II PK 214/07 wskazując, że

„nie jest sprzeczne z przepisami prawa pracy (art. 165 §1i art. 229§ 2k.p.) rozpoczęciezaplanowanego urlopu wypoczynkowego bezpośrednio po ustaniu niezdolności do pracy spowodowanej chorobą pracownika, która trwała dłużej niż 30 dni.” Dalej w uzasadnieniu powyższego wyroku, Sąd Najwyższy wskazuje, że „problemem sprawy nie było bowiem zobowiązanie powoda do poddania się badaniom kontrolnym na podstawie art. 229 § 2 K.p., ale to, czy przed przeprowadzeniem tych badań powód mógł rozpocząć uzgodniony z pracodawcą urlop bezpośrednio po ustaniu niezdolności do pracy trwającej dłużej niż 30 dni. Nie budzi zastrzeżeń stanowisko zaskarżonego wyroku, gdyż kontrolne badania lekarskie, o których mowa w art. 229 § 2 k.p., przeprowadzone są: „w celu ustalenia zdolności do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku”. **Badania te są niezbędne przed dopuszczeniem do wykonywania pracy, natomiast nieprzeprowadzenie ich przed urlopem nie pozostaje w sprzeczności z istotą urlopu wypoczynkowego**”. Powyższe stanowisko zostało także potwierdzone w późniejszym wyroku Sądu Najwyższego z dnia 07 sierpnia 2013 r. Sygn. SNO 16/13, gdzie w uzasadnieniu Sąd Najwyższy zgodził się, że **nieprzeprowadzenie kontrolnych badań lekarskich nie pozostaje w sprzeczności z istotą urlopu wypoczynkowego**”. W tym ostatnim orzeczeniu SN powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z 09 marca 2011 r. Sygn. II PK 240/10, w uzasadnieniu którego zawarto następujące spostrzeżenie: **„z treści art. 229 § 2 K.p. nie można wywodzić obowiązku przedstawienia orzeczenia o zdolności do pracy przez pracownika rozpoczynającego urlop wypoczynkowy po zakończeniu okresu niezdolności do pracy trwającej dłużej niż 30 dni. Decydujące znaczenie ma w tym przypadku wykładnia funkcjonalna tego przepisu. Obowiązek pracodawcy skierowania pracownika na badania wynikający z tej normy prawnej wiąże się z kwestią bezpieczeństwa i higieny pracy. Dopuszczenie do wykonywania pracy pracownika po długiej chorobie bez potwierdzenia zachowania zdolności do pracy byłoby obciążone ryzykiem z punktu widzenia bezpiecznego wykonywania pracy”**. W niniejszej sprawie natomiast, gdy po zakończeniu zwolnienia chorobowego, pracownik rozpoczyna urlop wypoczynkowy, o żadnym zagrożeniu dla bezpieczeństwa pracy nie może być mowy.

Wszystkie powyższe stanowiska Sąd Najwyższy potwierdził w najnowszym wyroku z dnia 24 lutego 2015 r. Sygn. II PK 84/14, wskazując, że: „w orzecznictwie SN wyrażany jest pogląd, że pracownik rozpoczynający urlop wypoczynkowy po zakończeniu okresu niezdolności do pracy trwającej dłużej niż 30 dni, nie ma obowiązku przedstawienia orzeczenia o zdolności do pracy (por. wyroki SN z 20.03.2008 r., II PK 214/07, OSNP Nr 15-16/2009, poz. 194), (...) nie budzi wątpliwości, że pracownik stawiający się do pracy po okresie niezdolności do pracy trwającej dłużej niż 30 dni ma obowiązek poddania się kontrolnym badaniom lekarskim, na które zostanie skierowany przez pracodawcę w trybie art. 229§ 2k.p. (por. wyrok SN z 23.09.2004 r., I PK 541/03, OSNP Nr 7/2005, poz. 94).”

Konkludując powyższe rozważania, wskazać należy, że w niniejszej sprawie pracodawca odwołującego udzielił mu urlopu wypoczynkowego po okresie niezdolności do pracy, nie stawiając przed udzieleniem tego urlopu wymogu przedstawienia zaświadczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań do pracy, do czego nie był obowiązany. Nie sposób też nie zauważyć, że to nie pracownik, a pracodawca udziela pracownikowi urlopu wypoczynkowego, co więcej - w niektórych sytuacjach pracodawca władny jest sam, bez wniosku pracownika skierować go na urlop wypoczynkowy w ramach swoich władczych, kierowniczych kompetencji będących immanentną cechą stosunku pracy.

Organ rentowy zaniechał dokonania ustaleń faktycznych w sprawie w zakresie posiadania przez odwołującego zdolności do pracy w okresie korzystania z urlopu wypoczynkowego od dnia 29 czerwca 2015 roku do dnia 28 sierpnia 2015 roku, ale jednocześnie wskazał, iż odwołujący w okresie przebywania na urlopie wypoczynkowym nie odzyskał zdolności do pracy. Co znamienne, ZUS na poparcie tak kategorycznego stanowiska **nie przedstawia żadnego dowodu.**

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 K.p.c. w zw. z cyt. wyżej przepisami ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz.U.2016.372 z późn. zm.), mając na uwadze przywołane orzecznictwo SN, należało orzec jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 K.p.c. oraz art. 109 K.p.c. w zw. z § 11 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490, z późn. zm.) oraz w zw. z Rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 roku w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. z 2002 roku, Nr 27, poz. 271), zasądzając na rzecz odwołującego koszty postępowania w łącznej kwocie 478,76 zł, w tym kwotę 60,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego i kwotę 418,76 zł tytułem uzasadnionych wydatków (koszty dojazdu do Sądu – radcy prawnego - zawodowego pełnomocnika odwołującego i koszty pocztowe, zgodnie z przedłożonym spisem kosztów). Zgodnie z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804), do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia (§ 23 – 01 stycznia 2016r.), stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

SSR Monika Jankowska